

LA TORREJA

SETMANARI CATALÀ
FESTIU IL·LUSTRAT Y LITERARI

10 CENTIMS lo número per tot arreu

DIRECTORS:

LITERARI ARTÍSTICH
SIMON ALSINA Y CLOS RAMON ESCALER

Preu de subscripció 2 R^s al mes.

REDACCIO: Lleona 4 últim

Lit. J. Sivilla

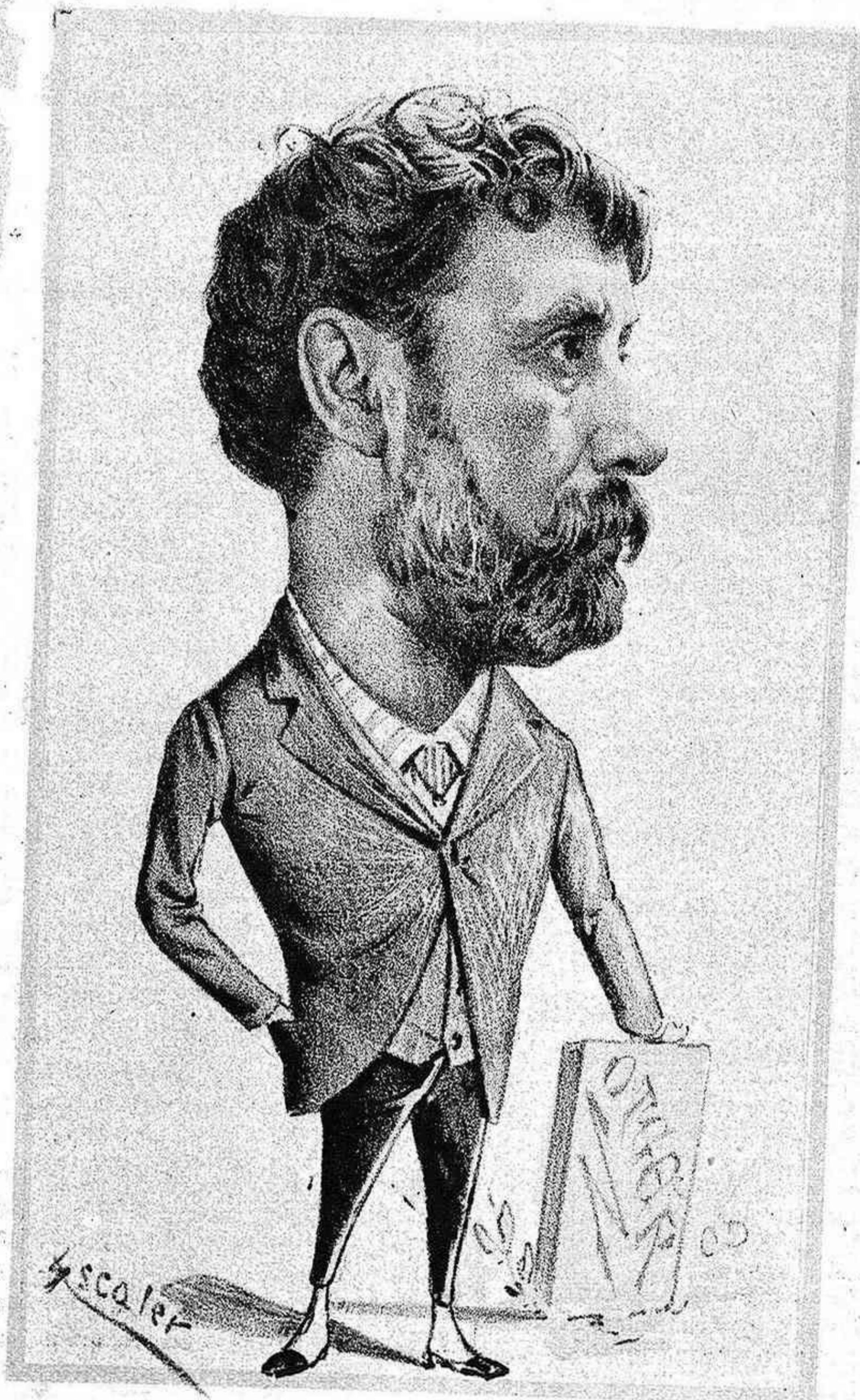
D. A. FERRER Y CODINA.

Lo Sr. Ferrer y Codina essent encara jove, es un dels primers autors dramàtics catalans puig ja fa molts anys que va donarse á conèixer ab *Las reliquias d' una mare*, *Un jefe de la coronela* y algunas pessas de las que la mes popular ha sigut *Celos d' un rey*.

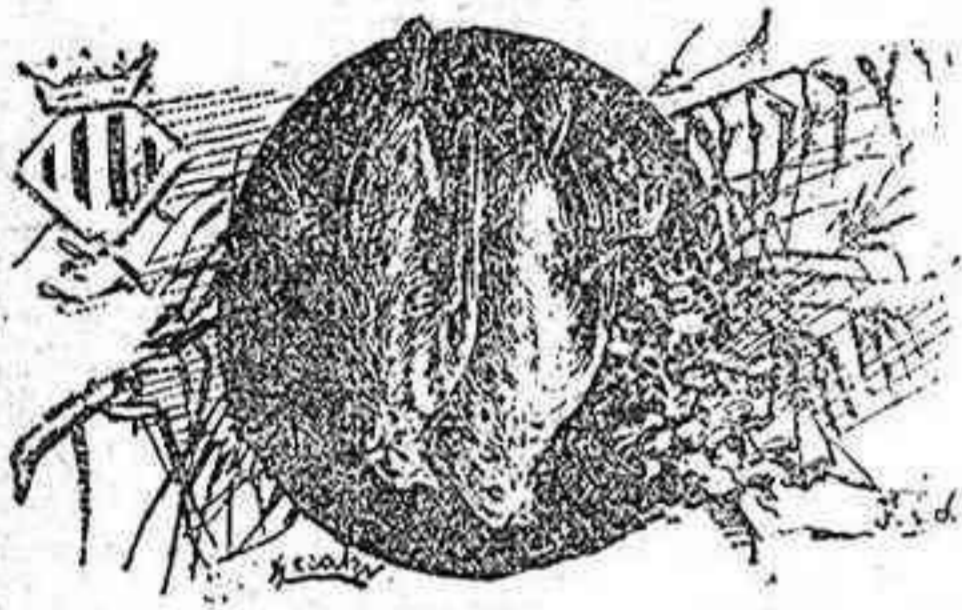
Ultimament se li ha posat en escena y ha sigut l' obra mes capdal del seu repertori, lo drama tràgich *Otger*, que ha alcansat gran número de representacions, essent cada una un plé pera 'l Teatro Catalá.

Com á autor dramàtic, coneix be 'ls recursos que s' han d' emplear pera interessar 'al públich y arrancar aplausos en profit seu y dels actors, mes com á escriptor, no te pas un estil sempre á la mateixa altura ni un llenguatge uniforme y castís.

Aixó, no obstant pera la gran majoria del públich que 's paga mes dels detalls que no de la forma, deixa de ser un defecte y per lo mateix acut á omplir lo teatro sempre que se anuncia l' estreno de una obra del Sr. Ferrer y Codina.

Son moltes las que te representadas, las cuals no detallarem perque son prou sapigudas dels aficionats al teatro. No duptém que 'ns donará ocasió d' aplaudirlo moltes vegadas encara, lo qual será motiu de satisfacció pera tots.

LA FESTA MAJOR

Que si avuy que si demá, diumenje al fi va arrivá lo Rey d' aquell tros d' Espanya que fa molts anys tingué manya per nostros governs deixá.

Se li doná hostatje bo dintre 'l parch, perque ab aixó se pogués deixar sentat que fins un rey exposat ha tingut la Exposició.

A la tarde va assistí á las carreras lluhidas de caballs y vegi així que ho sabém fer tot aquí y que no dihém mentidas quan contém que á Barcelona tot se fa com cosa bona, com no hi ha un altra segon, y arreu que es la gent pregona la millor ciutat del mon.

Mes ab lo Rey D. Lluís vingué en lo nostre país, perque 'l recort sia etern, lo primer dia d' hivert bufant ayre fret y llis.

Va caure una pedregada en l' Hipódromo, impensada, que mereixia protestas, perque no estava anunciada en lo cartell de las festas.

Corrents un municipal aná á cercar un abrich á la Exposició ab un sal, perque 'l rey de Portugal se sentia fredolich.

No fora pas cosa estranya que pera recort ingrat de qui obsequiantlo s' afanya se 'n anés duhentsen d' Espanya un senyor encostipat.

Per lo demés diu la gent que está d' aquí molt content, que aquí hi voldria habitá!...

cosa que diu quan se 'n va tothom que 'ns tracta un moment.

Pera obsequiarlo, ab grans pressas va ferse la cavalgata que fa temps mou tantas fressas, y s' hi gasta tanta plata pera presentar disfresas.

Mes ¡ay! que ab greus desconsols va deixar als molts y molts que hi anaren de bon grat: puig doná per resultat que fou una olla de cols.

Hi havia tal desconcert entre 'ls paisans y la tropa, ab molts bon trajos per cert, que 'ls salvatjes del desert acompanyavan á Europa.

Y aixís tot pel nostre afront y digué 'l rey que proclama Portugal ab dol profon: Molt millor que ells á Colon jo tracto á Vasco de Gama!

Sort que s' haurá repetit aquesta festa altra nit y millor organizada... Si es que surt també esguerrada ja 'ns podém entorná al llit.

No 'ns quedarà mes recurs que tallar de cop lo curs del programa de las festas; voltár la ciutat de murs, fer callar bandas y orquestas;

Deixar la rambla á las foscas, tirar un vel sobre aixó, per ser cosas massa toscas, y tancar ab claus y roscas tot, tot, fins la Exposició.

Mes pensant sobre tals punts, ¡ara hi caich! tanta de brega nos va caure á sobre á munts perque ho varen fer dilluns, que es lo dia de la pega.

UN JORN DE CASSA. (NARRACIÓ)

En lloch de guanyar lo pa escribint en una casa de comers, voldria guanyarlo seguint las petjadas de Velazquez, Fortuny y com d' altres pintors de nostre temps, no per l' afany de gloria, mes sí pera satisfacer un anhel que sento de ma tendre juvenesa. So també cassador d' afició; sent aixís qu' un dels jorns mes felissos de ma vida fou aquell en que vaig portar á casa tres llebres que feren lo pler de ma mare y de mos germans. No es donchs res d' estranyar que la major part de jorns festius, al eixir l' aubada, cri-di 'l Turch (lo meu gos), carregui l' escopeta y lo sarró en ma espatlla, 'm faixi ab la canana, prengui ensempeps la caixa de pinturas y ben lligada l' espartenyá m' encamini

vers l' estació. Una volta allí pujo en lo tren, y al esser al poble de N... baixo ab bon dalit, y al dols oreig de la matinada munto per las bellas serraladas dels entorns, hont sota un cobricel de pins y roures y amagats entre un tapís de farigolas, gatosas y romanins corren poruchs eunills y aixams de perdius y guatllas, que 'l Turch quan los flayre esboyra ab sos lladruchs, perqué ab sa fugida caygue alguna d' aquestas bestiolas, víctima de ma punteria y granisada de perdigons. Un jorn que Febo feya bullir la terra y 'l Turch no flayrava rastre, deixí l' escopeta y prenguí los pinzells pera donar comens á bossetejar l' hermós paysatge que s' ovirava fantástich y ferestech devant mos ulls, quan de colp los lladruchs del gos me despertan del éxtasis ab que estava. No sé com fou que deixí 'ls colors, prenguí l' arma y seguí las petjadas del Turch, y quan creya cerca de mí al menys una cunillada, 'm troví soptat per la presencia d' una nina moreneta, donzella de divuyt anys, molt graciosa y de mirar tan gentil que quedí ubriacat mirantla, fins qu' ella ab veu dolça y melosa 'm digué un—Deu vos quart!—que aumentá l' encant de sa visió y feu escapar de mon pit tres paraules tan confosas, que crech ni menys sortiren de mos llavis pera respondre á la grata salutació d' aquella viola del bosch, que desaparequé arrera un enfilall de pins y roures. Ah! ma pensa d' artista volgué estampar aquella imatge sobre la tela que ja tenia preparada, mes mon enging no era prou; no tinch la ma de 'n Llimona ni de 'n Baixeras pera fixar ab colors los rostres gays de las ninas de nostra terra! Pensantho estava quan nous lladruchs del Turch me distreuhen de ma pensa y per instinct agafo altra volta l' escopeta: aquest cop era rastre; lo Turch seguia una llebre á quatre passos; tiro, surt lo foch, 'un crit del gos... s' aclara la fumareda, y veig lo pobre Turch que fent los últims espetechs s' estimba avall d' un torrent, regant ab sa sang las gatosas y moreras d' aquell marge. ¡Pobre Turch morir víctima de ma sort malestruga y de son zel! Aprés de donar ma última y dolorosa mirada al lleal

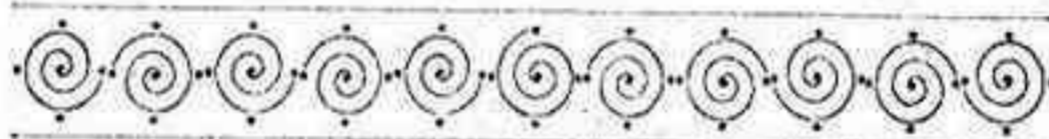
company de mas casseras, y sens força pera continuar en aquell jorn, prengué pensatiu lo camí del poble. Al arribar al hostal demaní per menjar á fi d' apagar tan sols lo defalliment que sentia. Va servirme la mestressa, dona d' uns quaranta anys y qu' en sa juvenesa debia ser molt bella. Ja era al terme de mon ápat y tenia los diners á la má pera pagar á la hostalera, quan ella al comprendre ma intenció digué — Cobra noya.—Allavoras, vegí sortir d' una porta baixa y estreta aquella visió del bosch, ab lo mateix sonriure, ab lo mateix mirar y dihent lo mateix—Deu vos guart!—Jo, ja no pensava ab lo Turch; tots mos sentits estavan somesos baix l' encant d' aquell ángel! Quan ella 'm preguntá pe 'l gos, y li diguí—Es mort,—respongué—pobret!—ab veu tan condolida, que no se si per agrahiment ó per amor vareig allargarli la má, qu' ella prengué, al mateix temps que sas rosadas galtas s' esmaltavan de carmí, y que sas pappellas s' abaixavan per amagar las lluminosas ninas de sos ulls. Al contacte d' aquella má, ja presonera entre la meva, sentí en mon cor una conmovió tan gran, que mon cap febrós ja s' abaixava per estampar en ella mos llavis ardents..! Ja estimava! Un crit d' esglay y un altre de sorpresa feren donarme un pas arrera; quedí atontat y no gosava aixecar ma vista tement creuharla ab una mirada de menyspreu que per cert mereixia. No se lo que vaig dir en aquell moment, messi recordo la punyida que sentí en tot mon ser quan la mestressa ab veu ferme y seca digué—Ves filla mieva—y vegí desapareixe á ma aymada per aquella porta baixa y estreta, aixugant ab son devantal las llágrimas que com perlas queyan de sos ulls y que jo hauria recullit ab mos llavis una per una. Sentí pujar á mes galtas los colors de la vergonya, y tant pot l' amor, que humillantme als peus d' aquella dona li demaní lo perdó de ma osadía y demaní també á sa fille per esposa; après preguntas y mes preguntas y ja convensuda de mas bonas intencions cridá á sa filla la Mariona. Al ovirar altra volta devant meu aquella rosa del bosch, jo volíap arlar, mes no podia,

volia caminar vers ella y mancava la força á mes camas, lo meu front bullia, mas mans cremavan. En eix estat de febre amorosa oí...—Ell t' estima...—y un—Ah!...—tan dols, tan dols que fou lo bálсам guaridor de ma congoixa. Allavoras, jo ab tot lo foch de ma ánima, encés per lo grat suspir de la Mariona—Y voste?—vaig dirli, y ella ruborosa, mes bella que may per l' encant de sa ignocencia, y com temerosa d' oir sa propia veu, respongué baixet baixet—Jo també...—Aquesta resposta que 'm doná la vida, engendrá dins mon pit tal follía d' amor que besí cent voltas aquellas mans, que ja no 'm lliscavan, sino que las sentia estrenye entre las mevas.

Quan sols pensava ab ma ditxa 'm sorprengué lo xiulet del tren que arrencava de la estació del poble vehí. Ab greu penar tinguí que despedirme de ma aymada y de sa mare prometent tornar prompte á cercar la joya mes preuhade d' aquella terra, ahont si ve hi vaig perdre 'l pobre Turch, en cambi vaig guanyarhi 'l cor d' un ángel.

PEP

Barña 11 Septembre 1888.

LO BRUCH

De Montserrat á Manresa
d' l'igualada á Montserrat
de Coll-bató á ca 'n Massana
quina remor se vá alssant!
L' un corre ab una escopeta...
L' altre dú al coll un magall...
quí una fanga... qui una estaca...
mentras aixorda el ninch nanch,
el ninch nanch,
el ninch nanch de las Parroquias,
y un briball
vá enfilant la carretera,
un tabal
fent sonar tocant llamada:
¡Ram... rataplám!

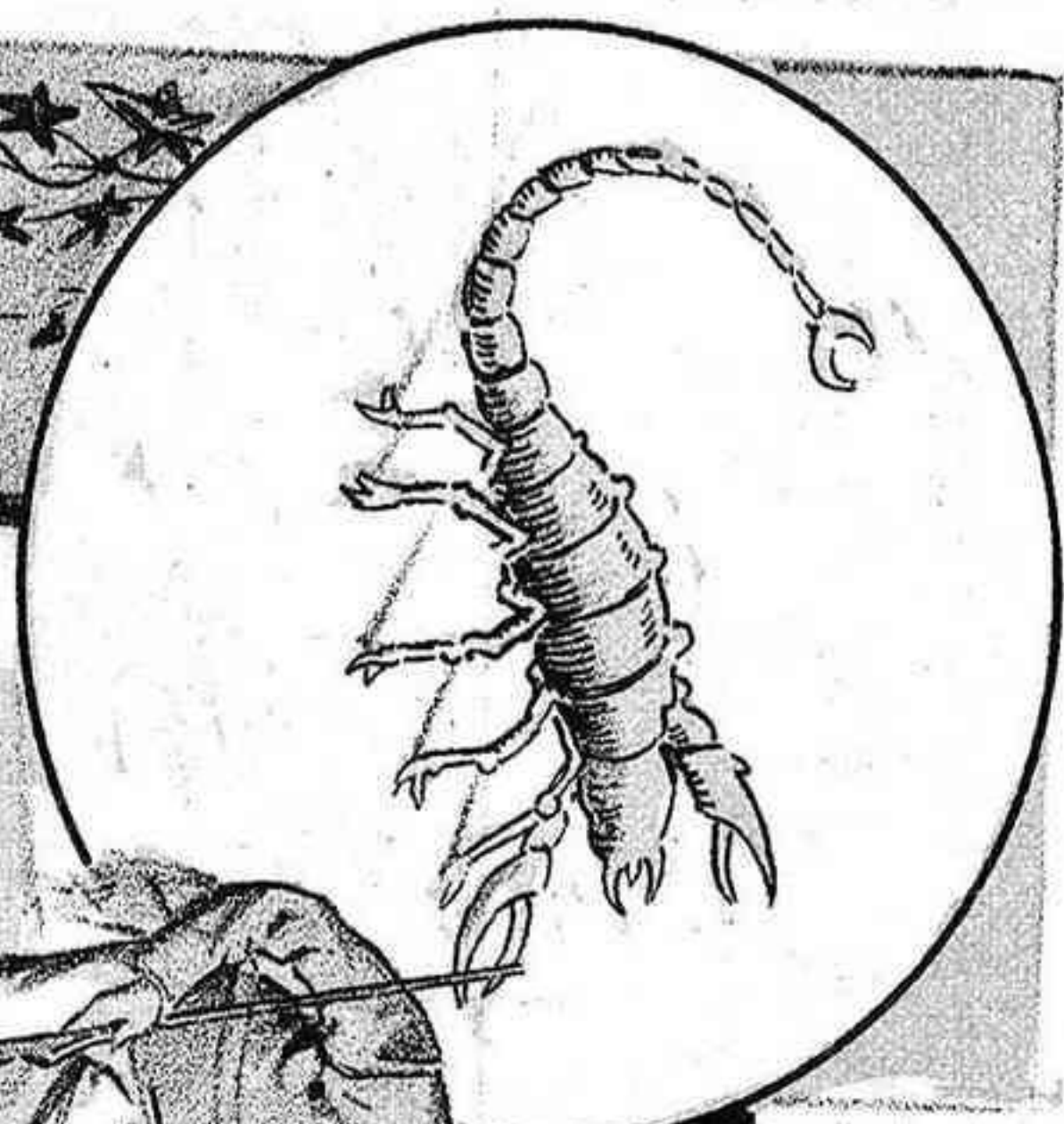
De la part de Barcelona
molta gent 's veu pujar.
Uns als altres s' enrahonan:
—Els heu vist?... Com quants n' hi han?
—Ira de Deu!... Mès que moscas!
—Y venen caballs?..... —Caballs!
—Y portan canons?... Sí en portan!...
Ni sabém 'ls qu' hem contat!
—Qué fèm? —Detrás de las rocas.
—Passarán.—Qué han de passar!...
Lo qu' hem de fè 's afanyarnos
y pescarlos descuidats.
Y corren saltánt marjadas,

tanys rompentne, cèps trinxánt,
com llogons encahuantse;
mentras aixorda el ninch nanch,
el ninch nanch,
el ninch nanch de las Parroquias,
y el briball
vá enfilant la carretera,
lo tabal
fent sonar. tocánt llamada;
Ram... rataplám!

Redèu! quanta barretina
es veu de assi per enllá!
semblan omplerts de rosellas
los turòns del Montserrat!
Com si hi haguès passat la dalla,
de repent no se 'n veu cap;
Es que s' ha acotat lo tigre
perque veu sa presa ja.
Es que per la carretera
pausadament van pujant
extranyas hostes guerreras
que dona fresa el mirarls.
Te foll! quantas granaderas!
No son homes; son gegants!
May s' acaban!... May s' acaban!
quant acèr!... quin brillejar!
Pobres rosellas vermellas!
Be sap Deu si os segarán!
Al lluny s' ohuen ja cornetas.
Fuig gent per tots los voltants.
Los mastins rabiosos lladran
mentras aixorda el ninch nanch,
el ninch nanch,
el ninch nanch de las Parroquias,
y el briball
ja ha deixat la carretera,
y el tabal
ya no llensa el seu so tétrich
Ram... rataplám!

P' el carrer gran d' Esparraguera,
los devanters entran ja.
Resistirlos es follia!
—Allunyeus!... no siguén gats!
Aquets son los que en Arcole
dessòta un cháfeh de llamps
com congèsta que 's destímiba,
lo pont van atravessar.
Los que al peu de las piramides
que van enrogir de sanch,
vencèren á aquellas rassas
que per urnas sepulcrales
tenen montanyas de pedra
del grandor del Montserrat!
—Calléu!.. Calléu!.. ja s' acostan.
No els veyeu?... Ja van pujant.
Ja s' escolta la eridoria,
mentras aixorda el ninch nanch,
el ninch nanch,
el ninch nanch de las Parroquias,
y el briball
amagát en las verdissas,
del tabal
ya no arrenca aquell tristíssim
Ram... rataplám!

Ja son prop de ca 'n Massana,
Ira de Deu!... Si n' hi ha!...
Alguns van vestits de ferro
de cap á peus. Altres van
ab capells peluts, semblantne
mellor òssos que soldats.
Y quins caballs! Reyna pura!
tenen pótas d' elefants!
Y en lo cim de las banderas

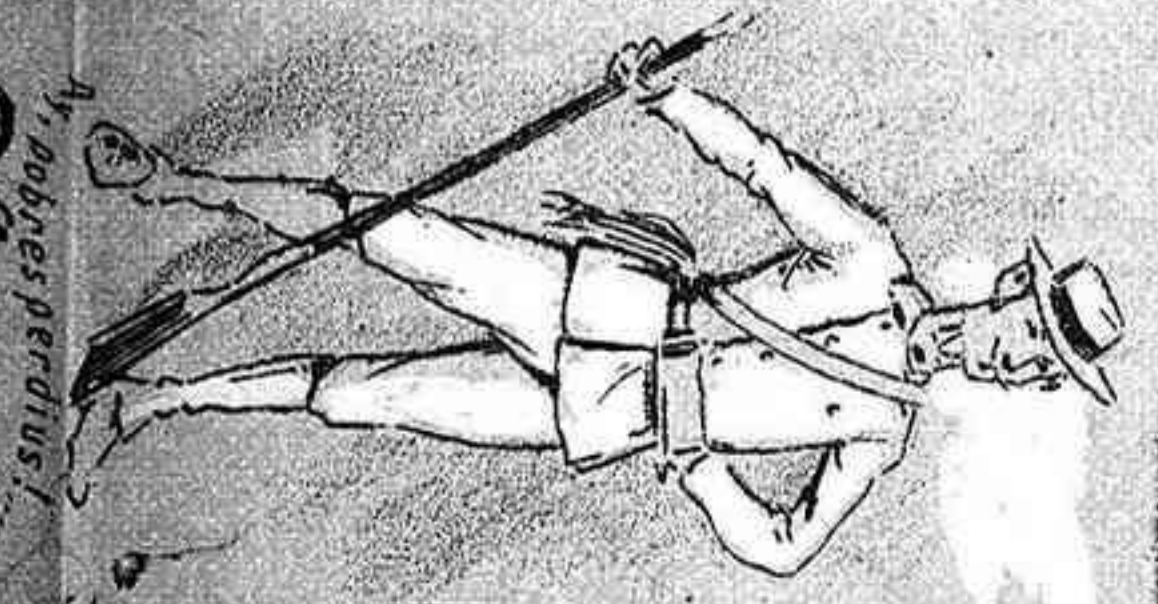
Rascadors de guitarra.

Un cuñill!
-Manual del cazador.-
Aveg. 18 cop. 11. Val conejo

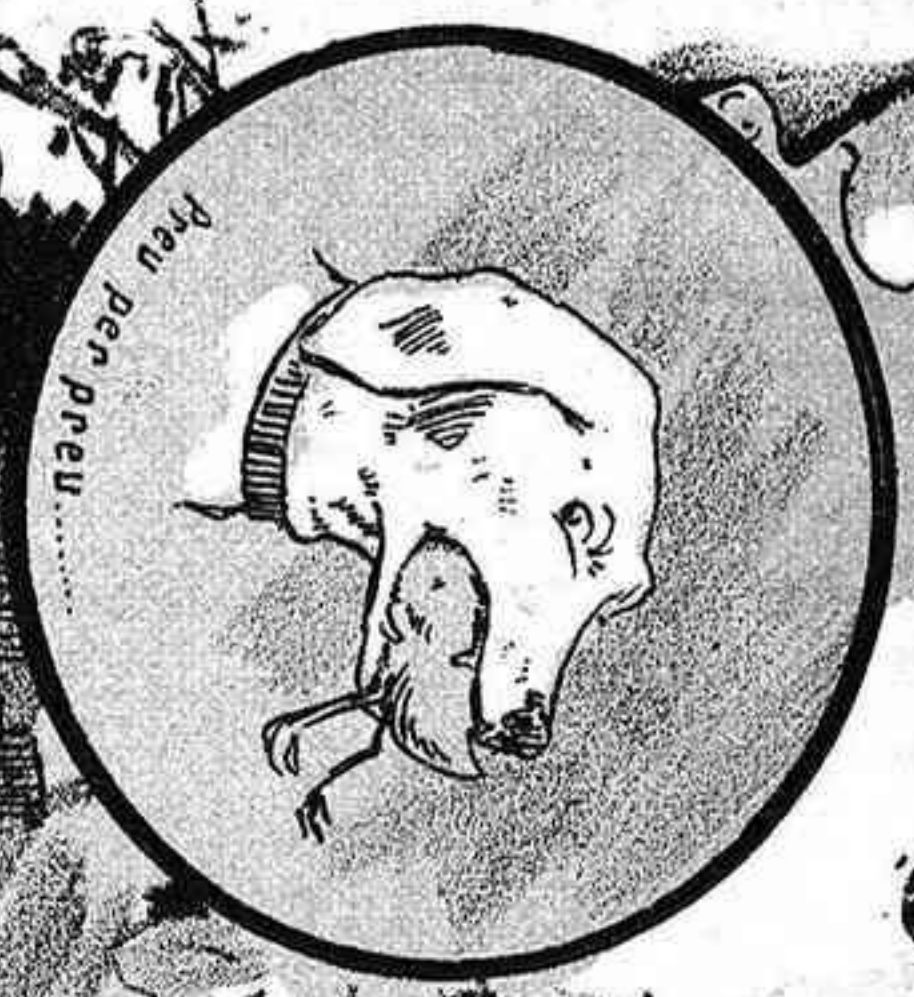
-Mare, are puja un cassador molt mudat.
-Ah, si flocs, deixam encendre

Abbes perdus!

O Q U E B R E

Preu per preu...

100 pàgines

Un bon cop de telas

23

Horror! Terror! Kuror!!

LA CASSA

250 pàgines

d' uns colors tots violats,
 Aligòts negres s' hi vehuen
 que dona fresa el mirarls.
 No os mognén! No fesséu frésa!
 Deixéu... deixéu los passar...
 Pas á la host invencible!
 Pas al Atila... allá ván!...
 Ja han arribat!... Acotéuse!
 Hasta podeu éscoltar
 lo remor de las fiambreras;
 lo trepiteig dels caballs;
 los cantichs qu' entre dents llensan!...
 Malehits de Deu sigau!

S' ou de prompte una descarga;
 una descarga infernal;
 pus l' han doblada cent voltas
 los echos del Mont Sagrat.

Altre cop los rochs floreixen;
 surten flòrs per tots voltans;
 pobres rosèllas vermellas!
 en mal hora heu rebrotat!
 Ja ha sonat altra descarga!
 La host se detura... qué fan?
 fòlls no saben lo que 'ls passa;
 s' esbalotan los caballs;
 més descargas... més... d' hont venen?
 quin desordre!... quanta sanch!
 S' ou lo toch de retirada!
 Ira de Deu!... Hem guanyat!
 Si en surten de barretinas
 dels armòts y xirigalls!
 Y ab descarga tras descarga
 á la host van acompanyant
 qu' espantada s' atropella
 sobre armetxos, corretxám,
 tercerolas y banderas
 hont pareix que mitj colgats
 de pòls los aligòts negres,
 gitin sos bèchs negra sanch.
 Y recrudeix la batalla
 mentras aixorda el ninch nanch,
 el ninch nanch,
 el ninch nanch de las Parroquias,
 y el briball
 detrás tocant á degüello;
 Ram!... ram!... ram!... ram!...

Ja repassan Esparraguera
 Reyna de Deu!... qué 'ls hi fan?
 Baixan baguls, calaixeras
 per balcones y finestrals...
 Prou volen aixuplugarse...
 Pobres gabatxos!... no us val.
 Y van seguint baixant trástos
 y oli bullent bo y en tant
 que ab cridoria endiablada
 lo somatènt al detrás
 va picant la retaguardia
 d' aquells que lo nom de braus
 han deixat dessòta 'ls boixos
 dels turòns del Montserrat.
 Y van morint com á moscas
 y els degollan com á xais,
 y perden armetj y fato
 mentras aixorda el ninch nanch,
 el ninch nanch,
 el ninch nanch de las Parroquias,
 y el briball
 segueix tocant á degüello:
 Ram!... ram!... ram!... ram!...

Tot ha quedat en silenci;...
 la host ní lluny es veu ja.

Ab lo fruit de la victoria
 los somatènts han marxat
 qu' es arribat lo cap vespro
 y la foscòr ja va entrant.
 Sols al cim de la collada
 s' aubira un pagès plantat
 com si li raquès deixarne
 aquell lloch de runa y sanch.
 Porta al coll la carrabina
 hont fumeja el canò encar,
 y obrint la boca negrosa
 y el puny clos estés en alt,
 crida ab veu qu' al lluny ressona
 carretera avall mirant:
 Vas passar lo pont d' Arcole,
 los de Tabor y Friedland:
 los monts cairúts del Danubi,
 los nevats de Sant Bernat,
 pero per 'questa collada...
 ¡Com hi ha Deu!... no hi passarás!

A. FERRER CODINA.

Hem rebut una
 carta del Sr. Benages á la qual debém
 contestar que com
 amichs li preguém
 reflexioni sobre lo
 que 'ns diu dels que cantaren á la
 plassa de Sant Jaume: si s' hi rati-
 fica no tindrem inconvenient en
 insertar la carta, la qual no obstant
 no creyém que 'ns hi obligués la
 lley á ferho per no contenir la nos-
 tra campanada cap ofensa á la hon-
 ra del Sr. Benages, puig tot lo que
 en ella dihém no ho desmenteix
 tampoch, ans be s' hi ratifica.

Es una petita observació la que
 li fem, de tot cor, pera que pensi
 si es millor fomentar que apagar
 las dissidencias, y si creu mes gran
 á Clavé com á músich-poeta que
 com á polítich.

La cavalgata en honor á Colon
 no feu tot l' efecte que s' esperava
 á pesar de la riquesa de tots los ele-
 ments de que 's componía, per la
 precipitació ab que s' hagué d' or-
 ganizar pera que sortís lo dilluns.

No sabem quan sortirà aquest
 número si s' haurá repetit, com tot-
 hom desitjava pera apreciar millor
 l' efecte y calcular si verdadera-
 ment han sigut aprofitats los mils
 duros que costa.

Si encara no s' ha repetit, fora
 bo que 's posès en marxa á bon ho-
 ra pera que ab la impaciencia la
 gent no perdés la ilusió.

Algunas personas nos fan notar
 que 'ls taquilleros dels teatros co-
 bran mitj ral en lloch de céntims,
 quan l' import de la entrada y de
 las localitats passa de la pesseta.

Aquest any las carrerras de ca-
 balls están de pega: dijóus las varen
 remullar y diumenge apedregar.

Y aixó que hi assistia 'l rey de
 Portugal.

Lo cel, vaya un modo de compro-
 metrens!

Sort que nosaltres no hi tenim
 cap culpa

Tenim yá á Barcelona al Sr. Cá-
 novas y 'l Sr. Castelar, segons noti-
 cias arriba demá diumenge

Tot son gangas pera 'ls fondistas
 y 'ls cotxeros.

Los escuts dels pals que pera la
 iluminació s' han colocat desde la
 Rambla de Canaletas fins á la porta
 de la Exposició en lo passeig de la
 Industria, han aparegut ab bande-
 ras espanyolas y estrangeras.

Y per aneixen com avans los que
 hi ha desde la Rambla de Canaletas
 fins al arch de la Exposició.

Ja varem dir que 'l nostre Ajun-
 tament tot ho fa á mitjas.

O tots moros ó tots cristians.

Diurne passat hi hagué gran
 escándol en la Plasa de toros.

Y es que desde 'l moment que un
 home hi posa 'ls peus ja no 's recor-
 da de lo que es.

Aixó dels Teatros es una cosa que
 quan no hi ha variació 's fa monótona,
 tan pera 'l que n' escriu com pera 'l
 que ho llegeix.

No vull dir pas que durant los úl-
 tims vuyt dias no hi hagi hagut movi-
 vent, pero ha sigut un moviment que
 molt poch te d' interessarnos.

En lo Principal s' estrena, quan m' ocupo en aquesta revista *Exposición Universal*, de la que ja suposo ente-
 rats á mos lectors, tan per haverho
 llegit en los diaris com en *La Tomasa*
 la setmana passada, si be suposavam
 allavors que s' estrenaria 'l dissapte
 segons estava anunciat. Nosaltres,

francament, no sentim entusiasme per aquesta classe d'obras, que no son altra cosa que variants mes ó menos felissas y ab mes ó menos aparato d'altras per lo mateix estil, qual fi es passar revista per medi d'alguns tipus d'actualitat á fets y successos del dia. Exemple d'aixó es la obra *Venid venid, caritativos*, estrenada últimament en l'Eldorado per la companyia del Sr. Colomé. D'intrínquis la califica lo seu autor Sr. Coll y Britapaja y veraderament ho es, si be 'l primer dia resultá bastant pesada sobretot en las escenas del madrilenyo y 'l catalá, apesar dels xistes de bona lley que conté. La música no resultá tampoch interessant. Suposém que 'l Sr. Coll y Britapaja haurá alleugerit bon xich aquesta obra perque aixís lo públich la escoltará ab gust sols pera passar un rato distret.

Molleras, Carbassa 8, es una pessa nascuda á Fransa com tantas altras nascudas á Espanya y que no han arriuat á madurar. Podia 'l Sr. Carreras (D. A.) si no te prou fecundia pera inventarse un argument, haver escullit millor obra, que no hi ha dupte n'hauria trobat á mils de mes acceptables y haverla vestida ab xistes que ho fossin. Tal com avuy ho ha fet no alcanará ni gloria ni profit ni 'l Teatro Catalá pot fer gala d'aquest nou gra de sorra.

La Tempestad, La Guardiola, etc., alternant ab *De la terra al sol*, entretenen á la concurrencia que te per costúm assistir al Tivoli, convertit avuy ja en saló d'hivern, de manera que s'hi pot anar sense por del aire puig s'hi está com un turronet.

Dissapte vinent, ó sia demá, comensa en Novedats la companyia del Sr. Tutau ab lo melodrama *La alqueria de Bretaña* y dijous hi dona la primera funció catalana la societat Calvo y Vico.

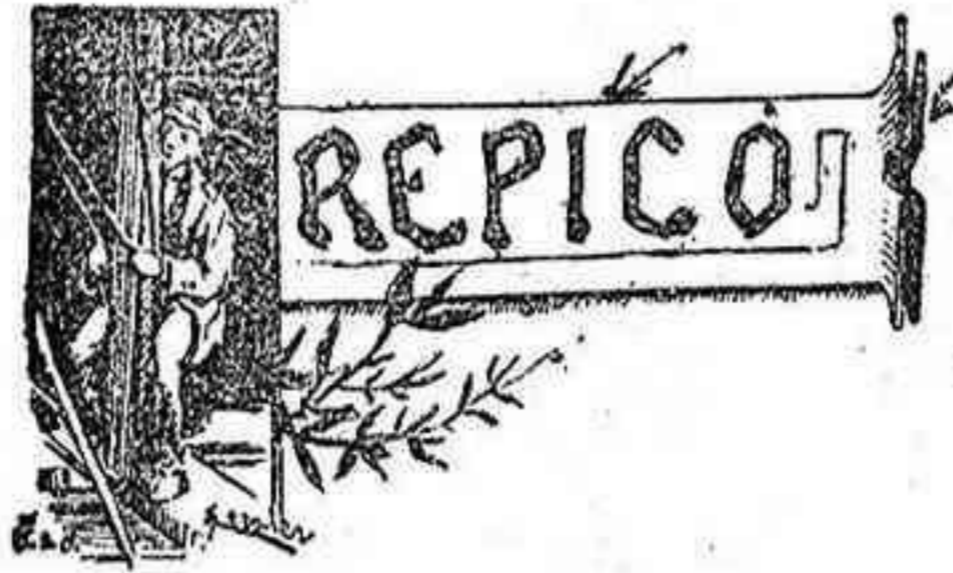
En l'Espanyol los Srs. Parreño y Panadés han comensat ab la magia *Urganda la desconocida*, que sempre agrada al públich, sobretot á la canalla.

Sabém que demá probablement, comensará la ópera en lo teatro del Circo Barcelonés, y aixís tindrem lo que 'ls deya l'altre dia, tres companyias líricas que 's farán la competencia.

Quan llegeixin aquestes ratllas ja será á Valencia la célebre violmista la nena Julieta Dionesi, qual retrato publiquem en la última plana. Es aquesta una artista de 10 anys que ja maneja l'arquet tan be com en Sarasate. Qui no l'ha sentida no sab pas que s'ha perdut. Algú deya, mentres dissapte passat tocava en lo Teatro Catalá, que qui produhia aquells sons ab lo violí era algú que s'estava amatgat entre bastidors, pero que no va voler fer cap juguesca ab un altre que li apostava lo contrari. Veraderament es una xiqueta que fa maravellas y que si segueix aixís viurá en continua ovació. En aquets moments

es á Valencia seguint lo viatge artístich que ha emprés per Espanya.

Veurán com ne parlarán los diaris que anirán venint de provincias,
BERNAT PESCAIRE

Lo Sr. Ferrer y Codina nos ha remés un exemplar de la seva obra en un acte *Castor y Polux* que ab aplauso se representa actualment en lo Teatro Catalá.

Li remerciém la seva fina atenció.

Patria's titula un llibre de poesias que acaba de publicar lo celebrat poeta Dr. D. Jascinto Verdguer.

Se está repertint *Lo Llibre de La Renaixensa* als senyor suscriptors de aqueix diari. Es un volúm de mes de 400 planas contenint travalls en prosa y vers dels mes distingits escriptors catalans.

Los que no son suscriptors á dit periódich, poden gastarshi quatre pessetas y no 'ls doldrán.

En lo Teatro Catalá s'anuncia l'estreno d'una obra titulada *Lo Senyor Matxaca*, original del senyor Baró.

A veure si 'ns farà riure ab solta.

Soch espardanyé d'ofici, de sabatas no 'n se fé y en cambi fent espardeyas diuhen que soch sabaté.

DOMINGO BARTRINA CUBINYÁ

Jo, si l'paper no es ratllat, no se pas escriure dret.
—Veurás, fes com jo, Quimet, que sempre escrich assentat.

M'estranya que á D. Robert faltantli la cama dreta, li digui, la Marieta, que es un home molt complert.

P. BROT

CANTARS

Quan portas mocadó al cap
fas una cara divina,
pero la fas horrorosa
quan portas... *la mantellina*.

TAGHUROFF

Dius, nena, que morirás
d'amor, sols pensant ab mí?
donchs, si 't morts y vas al cel
dona recados á en Prim.

Las horas toca 'l rellotje,
toca la campana á morts,
y jo també, hermosa nena,
sempre que 't veig toco 'l dos.

PEPET D'ESPLUGAS

CAPRITXO

—¡Adiós, Eduardo!

—¡Ola, Enrich!

—No 't veig may al teatro... ¿que no hi vas?

—Apenas.

—¿Y aixó?

—Estich molt ocupat.

—¿Y 'l diumenje passat hi vas anar?

—No.

—¡Llástima!... t'haurias divertit molt.

—¿Per qué?

—Perque tingué lloch l'estreno d'un quadro cómich.

—Ja sabs, Enrich, que soch enemich implacable dels estrenos de...

—Sí... es cert.

—Y á més... de tota classe d'estrenos.

—¡Bah!... no 't crech.

—Ho pots creure.

—Quan has d'estrenar alguna cosa, pues ¿com ho fas?

—No l'estreno.

—¡Ah, ah, ah!...

—Es aixís... mira, per no estrenar un vestit d'estiu, m'he posat aquest... usat... que es del meu sogro.

—¡Calla!... ¿que pot ser t'has casat?

—Sí, noy.

—¡Oh! donchs aixís...

—¿Qué?

—Que... vamos... hi hagut...

—T'equivocas.

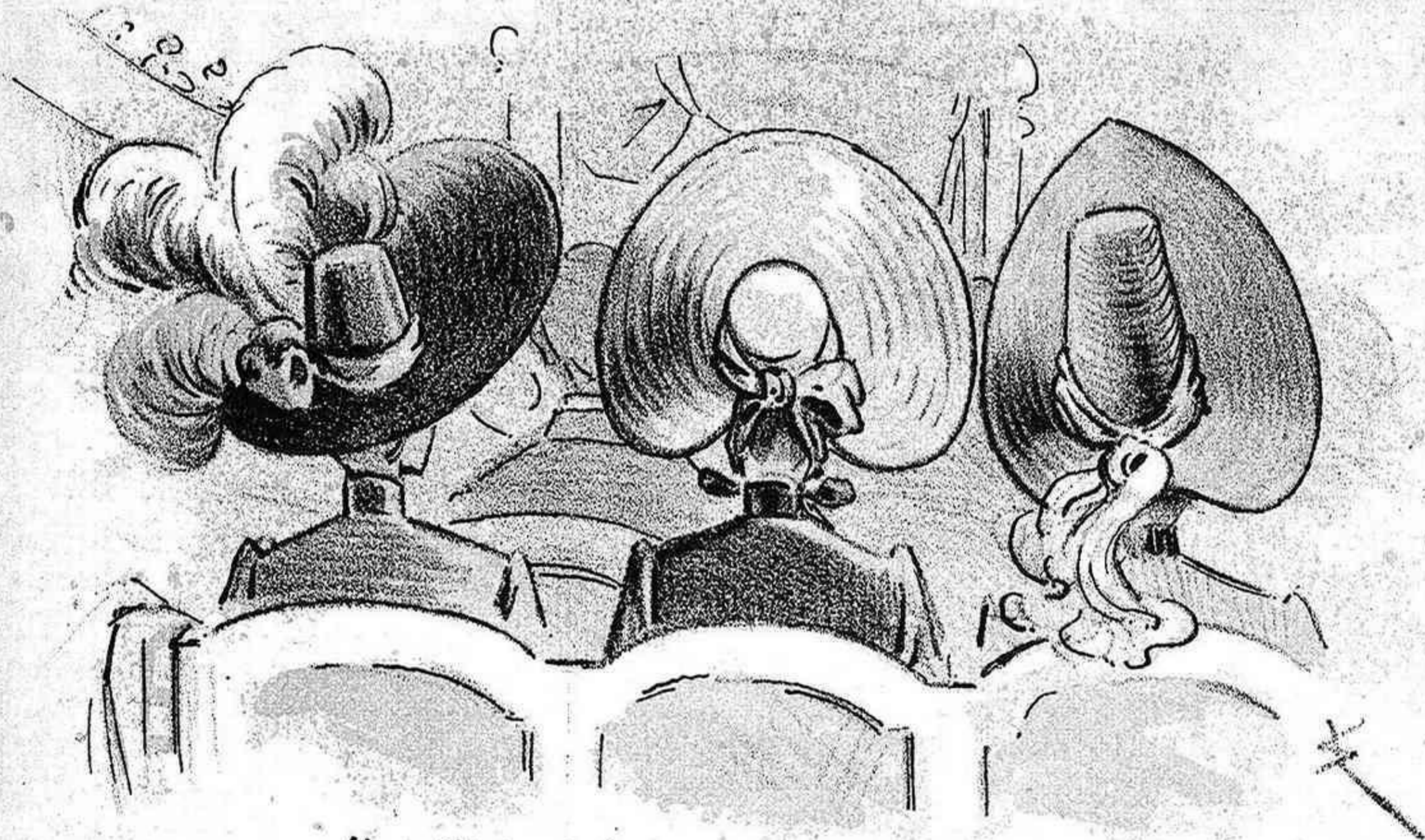
—Pues...

—Home, molt senzill; m'ha casat ab una... viuda.

J. S. y U.

CORRESPONDENCIA.

Noy Cabo. Be.—L. M. B. Ho aprofitaré.—Ll. S. Publicaré la poesia y un epitafi.—Partidari de LA TOMASA. Procuraré que 'l director Artístich ho admeti.—Francisquet Cerverí. Está be.—Ego Sum. S'aprofitará.—A. P. Insertaré alguna cosa. No copihí.—Q. B. S. A. Insertaré Lo sabi. Lo demás es fluixet.—J. R. A. Va be. B. y B. Anirá 'l madrigal.—M. M. Si senyor se publicará, com una de las que avuy anirá.—P. M. M'agrada y escriu mes.

Al que l'hi topi la fila de detrás ya está servit.

GIULIETTA
DIONISIO

ENDEVINALLA

D' ingredients als meus voltants
n' hi ha bastants
però lo que toca al mitj
ni un esquitj
me elavan en pochs moments
caixals y dents.
Tinch quatre ulls y no hi voig gens
faig mallas sens ser manyá
res mes te vull ensenyá
que prou declarat ho tens.

EUDALT SALA

ANAGRAMA

Tanca aquesta Tot Marsal
que ja arriba la Total,

FRANCISQUET CERVERA

GEROGLIFICH

∴∴
OCTUBRE
T
oro oro
ABRIL
K
cancán
americana

À LO INSERTAT EN LO NÚMERO ANTERIOR.

KARADA 1.ª—Amjar.

ID. 2.ª—Lola.

ENTRETENIMENT.—

P P R A A T
R R A L L
A A L L L O
T L L O

ANAGRAMA.—Manila, Animal, Lámina

LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Hospital.

CONVERSA.—Arsis.

GEROGLIFICH.—Ella llarga jo petit no
fariam bon partit.

La Tomasa

PERIÒDICH IL·LUSTRAT Y LITERARI

—XIX—

Suscripció. . . . 0'50 pessetas al mes.

Número corrent. . . . 10 centims.

Atrassat. . . . 20 id.

NOTA.—Tota reclamació po-
drá dirigirse á la Imprempta y
Administració de dit periòdich-
carrer Basea, 21 bis, botiga.

Barcelona.—Imp. Daunis, Miró y Comp.^a

